
GÁL FERENC

A szabad akaratról

Alkut kötöttünk.
Ajtónkat holddal emelkedő
öklök nem döngetik immár,
hogy nyomás a hajókra.
A jelzőrakétát és, ahogy írva van,
a hálók bevonását is átaluszzuk,
majd verőfényben kávézunk,
ameddig súlyos mámorunk eloszlik.
Később leballagunk a mólóra,
feltéve, hogy a széllel erősödő
kíváncsiság arrafelé hajt.
Az ólmos eget és a tátogó halakat
figyelve, évjáradékunkra gondolunk,
amiért cinikus istenekkel bratyizni
nem kell. Ha a kézfogásokból
és bűzből már elég volt,
átsétálunk a bárba, ahová
a magunkfajták járnak.
Kíváncságot pötyögve a zenegépbe
olykor eltérünk a szöveg eredetijétől.
Sapkánkat a könyvkupacon hagyjuk,
víz és házi bor elegyén javítva
a jottányit sem távolodó múltat idézzük,
a pultot és a szálló tűzfalának döntött
női biciklit is szemmel tartva.

